

Březen

Postní doba

Popeleční středa

Popeleční středa je z liturgického hlediska jeden z nejdůležitějších dnů v roce. Tento den totiž otevírá liturgické období postu, který původně začínal první nedělí a zahrnoval tehdy pouze třicet šest dnů. Přidáním středy a tří následujících dní se zvýšil počet postních dní na čtyřicet - jako trval postní pobyt našeho Pána na poušti.

Ve Starém zákoně byl popel obecně symbolickým výrazem zármutku, oplakávání a pokání. V prvotní církvi užívání popela a oblečení do pytlů bylo součástí veřejného pokání. Žehnání popela je jedním z velkých liturgických rituálů roku. Původně bylo ustanoveno pro veřejné kajícíky, ale nyní je popel určen pro všechny křesťany, stejně jako je doba postní dobou pokání pro všechny. Popel užívaný tento

Postní symbolika

den je získán spálením požehnaných velikonočních ratolestí z minulého roku. Pro žehnání jsou použity starobylé texty, popel je pokropen svćenou vodou a okouřen kadidlem. Kněz položí popel na čelo věřících aby si uvědomili, že se všichni obrátí v prach. Popel je symbolem pomíjivosti všeho pozemského i lidského života. V tento den bychom se měli zamyslet nad tím, že dříve nebo později z tohoto světa všichni musíme odejít a že bychom si měli zasloužit odpuštění a odměnu připravenou kajícím.

Liturgie postní doby nás vede k vnitřní duchovní obnově a vybízí nás k větší soustředěnosti, sebeovládání, kajícínosti a smírnému odčiňování hříchů.

Na Popeleční středu je stanoven den přísného postu, tzn. že se postíme nejen od masa, ale připojujeme i půst újmy (omezené množství pokrmu).

Z.B.

Liturgický kalendář

Březen 2000

- 3. 1. pátek v měsíci
- 5. 9. NEDĚLE V MEZIDOBÍ**
- 8. **Popeleční středa**
- 12. 1. NEDĚLE POSTNÍ**
- 19. 2. NEDĚLE POSTNÍ**
- 20. Slavnost SVATÉHO JOSEFA
- 25. JUBILEJNÍ SLAVNOST MANŽELŮ.
OBNOVA MANŽELSKÝCH SLIBŮ
Slavnost ZVĚSTOVÁNÍ PÁNĚ
- 26. 3. NEDĚLE POSTNÍ**

Oznámení

Chrám Božského Srdce Páně v
Malém Beranově (str.5-6)

- 11.3. a 25.3.2000 - katecheze, společenství mladých farníků
- 18.3.2000 - Farní rada
- Každé pondělí a úterý mše svatá v kapli Nanebevzetí Panny Marie na Klamovce v 7.30 h.

Nová rubrika

Ježíš Kristus, náš Pán, nám říká, že budeme-li milosrdní, i od něj milosrdenství dojdeme.

Chtěli bychom dát novou příležitost k projevu milosrdenství- totiž modlit se za naše bratry a sestry ve farnosti, kteří jsou těžce nemocní, nebo nedávno zemřeli. Tento měsíc se modleme za:

Martu Endlicherovou a Marii Hájkovou (obě těžce nemocné) a za Květu a Michaelu Endlicherovou (obě po operaci)

Předpokladem pro modlitby farnosti za konkrétní nemocné je odevzdat jejich jména v sakristii do 15. dne v měsíci pro další číslo farního listu.

Svatý otec vyhláší odpustky Velkého jubilea 2000

Rok 2000 je rok jubilejní, kdy Svatý otec tradičně uděluje odpustky poutníkům, kteří navštíví posvátná místa v Palestině, v Římě nebo i ve své vlasti. K tomuto jubileu vydal papež Jan Pavel II. bulu, tj. oficiální církevní dokument, s názvem *Tajemství vtělení - Incarnationis mysterium*. Bula byla datována v Římě dnem 29.1.1998 a vyšla v českém překladu péčí Sekretariátu české biskupské konference.

Co jsou to odpustky ?

Ukážeme si to na příkladu: Kdo utrpí těžký úraz, léčí se v nemocnici. I když se operace podaří a pacient je z nemocnice propuštěn, může mít následky, třeba i vážné. Musí rehabilitovat, aby se následky úrazu odstranily. V době léčení má možnost uvažovat, zda si utrpení nezavinil svou vinou, např. rychlou jízdou v autě.

Hřích, to je úraz na duši a léčí se odpuštěním ve svátosti smíření. Následky hříchů, jako jsou špatné sklony, zlovyky, zhoubné lpění na věcech tohoto světa a také trest za hříchy odstraňují odpustky. Odpustky jsou tedy prominutím následků hříchů a trestů za hříchy. Jsou

zde paralely: nemocnice – zpovědnice, následky zranění – následky hříchu, bolesti spojené s úrazem – trest za hřích, rehabilitace – odpustky.

Církev je uděluje z pokladů zásluh Pána Ježíše, Panny Marie, apoštolů, svatých a všech těch, kteří svůj život dobře prožili. Apoštol Pavel píše: " Na svém těle doplňuji to, co zbývá vytrpět do plné míry Kristových útrap: má z toho prospěch jeho tělo, to je církev" (Kol 1,24).

Jsou odpustky nutné ke spáse ?

Nejsou, spasení mohou být i ti, kteří odpustky nezískají. Protože odpustky jsou příležitostí, kterou můžeme, ale také nemusíme využít.

Jaký duchovní postoj se vyžaduje od věřícího, který chce odpustky získat ?

Je to společenství s církví, duch pokání a konání skutků křesťanské lásky. Znamená to opravdové obrácení srdce, přimknutí se ke Kristu.

Mohou jubilejní odpustky získat i katolíci východního obřadu (řeckokatolíci) ?

Mohou, a to za stejných podmínek jako věřící západního obřadu (římskokatolíci). V této věci není mezi nimi rozdíl.

Mohou odpustky získat i křesťané jiných církví ?

Nemohou, protože odpustky jsou příležitostí pouze pro katolíky. Jiné křesťanské církve beztak odpustky neuznávají.

O jaké odpustky se v Jubilejním roce 2000 jedná ?

Jedná se o odpustky plnomocné, tj. promíjející všechny následky a všechny tresty.

Kdy byly odpustky poprvé vyhlášeny ?

Jubilejní odpustky vyhlásil poprvé papež Bonifác VIII. Roku 1300.

Co znamená získání plnomocných odpustků pro zemřelého člověka ?

Je vysvobozen v očistci a vchází do slávy věčné.

Jak je možné ?

Je to výraz vzájemné solidarity všech členů církve: trpící v očistci, bojující zde na zemi a oslavené v životě nebeském.

Můžeme pro zemřelé vykonat něco lepšího než získat plnomocné odpustky ?

Nemůžeme.

Pro koho nelze získat odpustky ?

Pro jakéhokoliv jiného člověka – má možnost je získat sám.

Kdy je možno odpustky Velkého jubilea 2000 získat ?

V době od 25.prosince 1999 do 6.ledna 2001, tj. od narození Páně roku 1999 do Zjevení Páně roku 2001, kdy končí jubilejní rok.

Kolikrát za den můžeme plnomocné odpustky získat ?

Plnomocné odpustky můžeme získat pouze jednou za den.

Za jakých podmínek je možno plnomocné odpustky získat ?

Podmínky jsou čtyři: 1.) přijmout svátost smíření; 2.) přijmout eucharistii (pod jednou způsobou nebo pod obojí); 3.) pomodlit se jakoukoliv modlitbu na úmysl papeže; 4.) vykonat dobrý skutek odpustky obdařený.

Ještě poznámka: na základě přijaté svátosti smíření můžeme získat odpustky i po více dní. Sváté přijímání a modlitba na úmysl papeže se vyžaduje pro každé odpustky zvlášť. Je vhodné (avšak není nutné), aby účast na eucharistii byla v ten den, kdy chceme odpustky získat.

Mohou odpustky získat i děti ?

Mohou, ovšem za předpokladu, že již přistupují ke svátosti smíření a eucharistie a že jsou poučeny o tom, co odpustky znamenají.

A co ti, kteří pro nemoc nebo stáří nemohou chodit a nemají nikoho, kdo by je odvezl ?

Ať se s důvěrou obrátí na svého zpovědníka, ten má pravomoc v individuálních případech změnit podmínky k získání odpustků.

Modlitba při mši svaté a svaté přijímání

Na závěr společné cesty s P. Folsomem se zastavíme ještě u dvou věcí. Především si všimneme toho, jak máme při modlitbě držet sepjaté ruce.

Jsou dva způsoby, jak to udělat. Buď s propletenými prsty anebo s prsty nataženými a s dlaní proti dlaní. Obřadní předpis to vysvětluje takto: když mluvíme o sepjatých rukou, rozumí se tím dlaně napjaté a spojené ve výši prsou s pravým palcem přes levý ve tvaru kříže.

Abychom si to zapamatovali, říká se "milosrdenství nad spravedlnost" a tak toto jednoduché gesto získává hlubokou duchovní interpretaci.

Podle Guardiniho jsou ruce sepjaté se zaklesnutými prsty znamením intimní a osobní modlitby k Bohu. Stejně ruce sevřeme, když nás přepadne tíživá nouze nebo bolest. Duše pak bojuje sama se sebou, až nad sebou získá kontrolu a uklidní se.

Ale v liturgii je to jinak. Stojíme před Bohem v úctě a pokoře a otevřené ruce jsou k sobě přiloženy dlaní na dlaň na znamení stálého podřízení, jako bychom chtěli naznačit, že slova, která budeme říkat my, jsou řádná a že jsme připraveni vyslechnout Boží slovo.

Když jsme ještě chodili do školy na náboženství, nedovedl jsem si představit, že by se k modlitbě mohly ruce sepnout jinak než dlaní k dlaní. Později jsem zjistil, že dospělí spínají ruce i jinak a považoval jsem to za výsadu a znamení dospělosti. Otec Folsom nám vysvětlil, že tomu tak není a že pro každého jsou ruce sepjaté dlaní k dlaní tím správným gestem k liturgické modlitbě, především jistě k modlitbě Páně.

Druhá úvaha nás vede k přijímání. Především jdeme k oltáři soustředěně, abychom tak vyjádřili touhu po Kristu a neohlížíme se sem a tam. Záleží na místních poměrech a zvycích a na tom, jak přijímáme. Přijímáme-li na ruku pak podle sv. Cyrila Jeruzalémského (4. stol.) učiníme z jedné ruky trůn pro druhou, která přijme krále.

Pamatujme na to, že Eucharistii dostáváme, že si ji nebereme. Sami si Eucharistii berou jen osoby posvěcené. Nenatahujeme ruce a čekáme, až ji dostaneme. Při tom si můžeme připomenou setníkova slova: "Pane, nejsem hoden ...". Ale tuto pokoru při přijímání jistě provází radost a potěšení, jak praví žalm 35 (36):

"Jak vzácný skvost je tvé milosrdenství, Bože!

z potoka svých rozkoší jim dáváš napít.

Lidé se utíkají do stínu tvých křídel.

Osvěžují se tím nejtučnějším z tvého domu,

Při přijímání do úst dbáme na to, abychom přiměřeně i otevřeli ústa i vysunuli jazyk. Eucharistie je hořící uhel, který kladou andělé na náš jazyk. Zapálí naše srdce a budeme naplnění plamenem Božské Lásky.

Závěrem svého výkladu připomíná P.Folsom, že vlastně posluchačům neřekl nic, co by nevěděli. Jeho přednáška byla jen připomínkou, jak pro něj tak i pro posluchače, že posvátná znamení a gesta, která provádíme při mši sv., mají velkou sílu k tomu, aby nás otevřela Boží svatosti.

Věříme, že Bůh je přítomen všude a že na každém místě oči Páně shlížejí na dobré i bezbožné. Ale beze vší pochybnosti se to obzvláště uplatní při slavení Božského tajemství.

Otec Reinsberg říká, že uvědoměle a krásně provedený kříž nebo pokleknutí je vlastně modlitbou.

M.P.

NAŠI SVĚTCI

Sv. Josef (19. březen)

Sv. Josef, snoubenec a manžel Panny Marie a ochránce Ježíšův. Jméno znamená "Necht' přidá", tedy Hospodin. Byl synem Heliho z rodu Davidova a tesařem v Nazaretě. Jeho

životním posláním bylo ochraňovat panenskou manželku a jejího syna Ježíše, jemuž před zákonem zastupoval otce. Evangelisté se naposledy o něm zmiňují když bylo Ježíšovi dvanáct let. Při prvním zázraku v Káně připomínají již jen matku. Z toho se obecně usuzuje, že Josef již nebyl živ. Je ctěn jako ochránce církve, rodinného života, jako vzor dělníka a patron šťastné smrti. I když o něm posvátné prameny tak málo sdělují (neposvátné vůbec mlčí), je svatou osobností, která byla našemu Pánu blíže než apoštolové.

Z.B.

K přemýšlení (výroky sv. Ignáce z Loyoly)

" Jednou tě ďábel připraví o všechny strach, abys zhřešil. Jindy strach zveličí, abys podlehl. V obojím případě zamýšlí tvou zkázu."

Jaký je to prohnaný umělec! Když pokouší, zveličuje hřích, aby přivedl k zoufalství. Tak nás tento mistr všech umění obehává.

Tvá dosavadní nevinnost ti může být zdrojem útěchy, ne však opovážlivé sebedůvěry. Všichni, kteří teď hoří v pekle, byli kdysi nevinní. Ne být, ale zůstat až do konce nevinným, nás může zbavit strachu před peklím.

Pekelný pokušitel zná cenu duše, kterou chce za každou cenu získat. Kdyby nebyla tak vzácná, nic by ho na ní nevábilo. Styďme se za svou netečnost, že se o její spásu méně zneklidňujeme než on o její záhubu.

Čím je poklad drahocennější, tím více je třeba ho hlídat. Duše, o kterou bojuje nebe a peklo, je věčná. Jak strach, tak i přílišná sebedůvěra jí škodí. Je třeba jít střední cestou, aby důvěra nevylučovala obavu, a aby obava nebyla bez důvěry.

Z.B.

Chrám Božského Srdce Páně v Malém Beranově

Architekt Jaroslav Čermák neprojektoval pouze náš kostel sv. Jana Nepomuckého v Košířích. Postaveny byly ještě další dva - kostel sv. Vojtěcha ve Čtyřech Dvorech v Českých Budějovicích a kostel Božského Srdce Páně v Malém Beranově u Jihlavy o jehož projektu sám architekt Čermák píše v knížičce, která vyšla před šedesáti lety po vysvěcení tohoto kostela strahovským opatem Bohuslavem Jarolímkem, které se konalo 8. října 1939.

Poznáváme zde, jak stejně pečlivě a důsledně - jako náš kostel sv. Jana - promýšlel i svůj první projektovaný kostel. Můžeme zde také zároveň pozorovat některé shodné prvky s naším kostelem v Košířích.

V.P.

Architekt Jaroslav Čermák o chrámu Božského Srdce Páně

Před lety měl jsem skryté a vytoužené přání: moci projektovat kostel. Léta jsem se na to připravoval pečlivými studiemi a hlavně prohloubením svého duchovního života, k čemuž se mi ve třetím řádu sv. Františka dostalo mnohé příležitosti a dobrého vedení. Učinil jsem slib, že svůj první projekt kostela vypracuji za každou cenu úplně zdarma. Nebylo to lehké! Právě tato stavba - nehledě k její vzdálenosti - byla spojena s tolika obtížemi, vyžadovala nespočetně obětí osobních i finančních, ale přinesla mi mnoho požehnaní.

Malý Beranov! Když jsem se poprvé seznámil na svátek Božího těla r. 1937 s beranovskými, cítil jsem hned, že jsem si tuto naši českou a katolickou obec na první pohled zamiloval, viděl jsem, že jsem mezi svými a od prvního okamžiku jsem patřil celý jim a oni se zdáli býti mými.

Stál jsem před úlohou, jak pro ně vybudovat Boží chrám, aby jim byl tím nejlepším a nejschůdnějším mostem na jejich cestě k Pánu Bohu, aby je k němu co nejvíce povznášel. Po pečlivém prostudování celého okolí a rozřešení vnější architektury co nejjednodušší, avšak včleňující se do této malé a roztroušené osady, vrátil jsem se k interiéru a od té doby měl jsem jej hlavně stále před očima a snažil se docílit prostředky co nejlevnějšími účinnu nejvyššího. Pečlivě jsem eliminoval vše, co by mohlo rušit a při nesčetných úvahách s ohledy náboženskými, liturgickými psychologickými piloval celé dílo pilníky stále jemnějšími, abych přivedl celý prostor chrámový jednoduší a tak přehledný, aby jednak bylo ode všech vchodů ihned vidět přímo na svatostánek, a pak aby prostor tento umožnil svou přehledností spontánní společné adorace.

Presbytář od lodi jest oddělen - povýšen nad ni - nejen svou větší výškou a zlaceným stropem, nýbrž i žlutě zbarvenými katedrálními skly v oknech (ve dne), při večerním osvětlení pak zlato-žlutými filtry na osvětlujících reflektorech.

Podlaha kůru jest v přízemí podepřena dvěma sloupy, jež jakoby vyrůstaly ze svčené vody kolem nich řešených kroupenek a k nebesům povznášely a s andělskými zpěvy spojovaly náš zpěv. Ozdobný kovaný pás zábradlí na kůru znázorňuje pevnou spojitost a závaznost obou zákonů, Starého i Nového, vzájemně se prostupujícím kruhem (Bůh - Všemohír) a křížem (Kristus).

Nad vítězným obloukem po jeho obou stranách se vznášejí dva andělé (návrh prof. Jos. Lieslera) nesoucí stuhu s nápisem: "Pojďte, klaňme se Jemu". Andělé volají nás, abychom my společně s nimi uctívali Boha.

Kovová mříž komunia, řešená ve formě plamenů, má znázorňovati naši horoucí lásku ke svátostnému Spasiteli, a přední zlacené plochy této mříže pak čistotu naší lásky k jeho Božskému Srdci.

Po levé straně chrámové lodi jest vytvořena menší zapuštěná kaple s oltářem P. Marie, a po pravé straně vítězného oblouku ve výšce nika pro sochu sv. Josefa.

Nad hlavním oltářem, jehož mírně a decentně zlacené kanelury jakoby nás - jejich vodorovné části - sbíraly a řídily naši mysl - jejich svislé části - k Ježíši Kristu, k Jeho božskému Srdci. Sochu Božského Srdce Páně, božského Rozséváče lásky, jenž svou levou rukou ukazuje na své Nejsvětější Srdce a pravou rukou a celým svým náklonem je nám rozdává, rozsévá to nejdražší a nejvzácnější co má, - vytvořil mladý umělec, rodák ze Zhoře u Jihlavy, akad. sochař Josef Vítek. Nelze bez pohnutí stanouti před touto sochou, nelze necítit mocný nápor lásky Srdce Kristova. Socha řezána jest z lipového dřeva.

Socha Kristova, oltář P. Marie, po instalaci dosud také chybějící sochy sv. Josefa, budou nám představovat celou Božskou rodinu.

Vyřešení přístupu na kazatelnu nepostrádá symbolického významu. Vystupuje se přímo od evangelijní strany oltáře a nelze jinak, než projít těsně kolem svatostánku a v místech nejposvátnějších prosit za dar Ducha sv. Kazatelna má silně přečnívající baldachýnovou desku, parabolicky vydutou, aby hlas kazatele byl jí zachycen a veden přímo do lidu.

Oba oltáře i kazatelnu dle plánů zhotovila kutnohorská řezbářská firma Bohumil Bek.

Kasetový strop kombinovaného modřínu a smrku zdá se býti jakoby nadzdvížen 43 žárovkami, umístěnými ve středech kaset, jež jako hvězdy nebeské sesílají dolů své klidné, mírné a vyrovnané světlo. Málokdo postřehne, že šedá barva postranních stěn lodi jest u stropu skoro úplně bílá, u podlahy pak tmavě šedá, neboť na výšku osmi metrů se tento přechod takřka ani nepozná, avšak i toto vytónování značně přispívá k dojmu, že loď jest vyšší, než vskutku jest. Oba tyto optické účiny (stropní žárovky a do ztracena přecházející vytónování stěn) zabraňují věřit, že chrámová loď jest právě tak vysoká, jako široká, t. j. osm metrů.

Není mi možno v rámci této kratičké stati zmínit se o všech detailech a podrobnostech, které s tak pečlivou a velkou láskou byly tvořeny k jedinému cíli: Nerušeně a s největší vroucností odevzdat své srdce Srdci Ježíšovu.

Ještě mnoho schází: socha P. Marie, sv. Josefa, sv. Antonína a sv. Jana Nepomuckého, obrazy našich svatých zemských patronů, jež jsou proponovány přímo malované na zdech mezi jednotlivými okny, schází křížová cesta, ozdobné zlacené kování na svatostánek, lavice, zповědnice, klekátka, zvony, varhany, bohoslužebná roucha a oltářní plátna. Není dosud provedeno oplocení kostela a dokončena úprava jeho okolí.

A což fara?

Mnoho a mnoho ještě třeba vykonat. Nicméně hodně již jest za námi. Největší práce vykonána: Malý Beranov má živý dům Boží. A má jej proto, že si jej plně zasloužil, poněvadž se přičinil. Nikdy bychom neměli zapomínat tak vážných a tolik poučných slov: "Človče, přičiň se, a Bůh ti pomůže!"

Vzpomínka na kostel Božského Srdce Páně v Malém Beranově

V roce 1990 jsem byl svým představeným panem opatem poslán do Jihlavy, kde bylo po návratu svobody možné obnovit řeholní komunitu na faře a v sestavě čtyř kněží premonstrátů se věnovat pastorační práci v Jihlavě a jejím okolí. A právě k tomuto blízkému okolí patřila také malá vesnička s krásným novým kostelem, kam jsme střídavě jezdili slavit nedělní mši sv. Bylo tam srdečné farní společenství, vždy dost ministrantů, jejichž řady byly spolehlivě zásobeny zvláště omladinou z rodiny Kodetových, která se obětavě a pečlivě starala o kostel od jeho úplného začátku. Zvláštní půvab měly Půlnoční mše sv. s typickou atmosférou venkovského kostelíčka na Vysočině.

P. Lohelius

Povolání k řeholnímu životu je někdy těžko pochopitelné

Jeden z mých spolupracovníků ještě za bolševismu mi vyprávěl příběh, jehož byl bezděkým spoluúčastníkem. Šlo o to, jak jedna jeho příbuzná, snad neteř nebo sestřenice, po poněkud dobrodružném nelegálním odchodu do zahraničí, těžce zklamal očekávání celé rodiny a svého okolí.

Zmíněná dívka ve věku asi 19 let byla účastnicí skupiny mladých členů jedné z tehdejších TJ, dnes bychom řekli Sportovního klubu. Hrála prý docela dobře odbíjenou a házenou, také se úspěšně zúčastňovala plaveckých soutěží. V plavání byla dokonce nositelkou titulu Krajská přebornice v plavání na 100 a 200m.

Byla to dívka velice společenská, vynikající tanečnice, ráda se účastnila všech společenských příležitostí a setkání, tanečních zábav obzvláště. Kromě toho, mimo tehdy povinné ruštiny, solidně ovládala němčinu. Při sportovních utkáních se závodníky tehdejší NDR (ta byla ve své době plaveckou velmocí), působila často ve funkci uznávané tlumočnice. Při těchto jejích osobních dispozicích tedy od ní mnozí očekávali skvělý a úspěšný průběh dalšího života. Místo toho však všem připravila překvapení, které nikdo nečekal. Jen někteří totiž věděli, že je to věřící katolička. Ale v čem tedy spočívalo její "provinění"?

Po překročení tehdy nedobytné státní hranice vedla její cesta rovnou do jednoho z rakouských ženských klášterů. Tam požádala nikoli snad o politický asyl, nýbrž o přijetí do řeholního společenství tamních řeholních sester. Po vyřízení nezbytných formalit jí bylo vyhověno.

Její čin zapůsobil v okruhu její rodiny a zejména sportovních přátel jako výbuch. Přátelé a známí vedli o jejím rozhodnutí mnoho debat - jak se může tak mladá, hezká a inteligentní

dívka takto dobrovolně za živa nadosmrtni pohřbít v klášteře ?? Jistě jí "přeskočilo", nebo snad to učinila z nešťastné lásky ? Někdo by jí to měl rozmluvit, vždyť je to proti rozumu i přírodě! Tolik kluků by se přetrhlo, aby získali její přízeň a ona zatím tohle! Její rozhodnutí však nikdo změnit nedokázal. Nepomohly četné dopisy přátel ani osobní návštěva rodičů, kterým se za velice svízelných podmínek podařilo získat povolení k výjezdu do západní ciziny. Její rozhodnutí bylo pevné a nezvratné. Nikdo z jejích přátel a obdivovatelů nepochopil, že si zvolila podle svého skutečně to nejlepší co mohla. Ovšem podle svého, nikoliv podle jejich názoru.

Přítel, jenž mi o tom vyprávěl, měl po letech možnost s touto svou příbuznou pohovořit. Řekl mi, že se nesešel ještě s nikým, kdo by i po letech byl tak pevně přesvědčen o správnosti svého rozhodnutí.

Dš.

VAROVÁNÍ.

(Anglický Anonym - 15. století)

Sluhové, pážata, dvořani,

posluhovat není poslání.

Sloužíš-li snad lordovi,

nebuď v službě příliš horlivý,

tvůj duch ať nezná okovy!

Posluhovat není poslání.

Jak povětrí a láska žen, tak bývá

i přízeň panstva proměnlivá.

Sám poznáš, co je suchá skýva.

Posluhovat není poslání.

Dnes sloužíš ty a zítra druhý,

pán se zálibou střídá sluhy,

v jistotě jiné hledej vzpruhu:

Posluhovat není poslání.

Jest sluhy Božími nám stát se,

On jediný je štědrý Splátce,

u něhož dlíti budem sladce.

V jeho službě máš své poslání!

Démant a slza (výběr anglické duchovní poezie, překlad J.Hrdlička), Karmelitánské nakladatelství, 1999

Abychom nezapomněli:

ZÁKLADNÍ PRAVDY VÍRY

Bůh je jeden

Bůh je nejvyšš spravedlivý

Jsou tři božské osoby: Otec, Syn a Duch svatý

Bůh se stal člověkem, aby nás svou smrtí na kříži vykoupil a na věky spasil

Duše lidská je nesmrtelná

Boží milosti je ke spáse nevyhnutelně třeba

Vydává:

Ř.k.farnost u kostela sv. Jana Nepomuckého

Redakční rada:

P.ThDr. Lohelius Klindera, Z.Brůček, S.Dobeš, V.Plíšek, M.Práger

Uzávěrka:

15. každého měsíce

<http://kosirska.farnost.go.cz>

Náklad:

170. Výtisků

Neprodejné